U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **a) obec Modletice**, se sídlem Modletice 6, Říčany u Prahy, **b) Sdružení občanů SOKP proti hluku z dopravy**, se sídlem Mladíkov 406, Jesenice, **c) D. Z.**, všichni zast. JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., advokátkou, se sídlem Štěpánská 640/45, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Ředitelství silnic a dálnic, se sídlem na Pankráci 546/56, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2017, č. j. 761/2016-910-IPK/9, o návrhu žalobců na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 11 A 155/2017,

takto:

I. Návrh **se zamítá.**

II. Žalobci **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Návrhem ze dne 23. 3. 2018, který byl Nejvyššímu správnímu soudu Městským soudem v Praze (dále „městský soud“) postoupen dne 3. 4. 2018, se žalobci domáhají urychleného rozhodnutí ve věci výše uvedené a navrhují, aby Nejvyšší správní soud určil lhůtu k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona o soudech a soudcích.

[2] Žalobci uvádějí, že se návrhem ze dne 11. 8. 2017 domáhají u městského soudu zrušení napadeného rozhodnutí a vydání předběžného opatření. Usnesením ze dne 6. 10. 2017 městský soud návrh na vydání předběžného opatření zamítl. Žalobci poukazují na to, že žaloba byla podána proti rozhodnutí o povolení zkušebního provozu stavby „Silniční okruh kolem Prahy - jihozápadní segment, úsek č. 512 D 1 – Jesenice – Vestec“ , a to na období od 1. 7. 2017 nejdéle do 31. 12. 2018. Žalobci proto spatřují zájem na urychleném rozhodnutí v době platnosti zkušebního provozu. V uvedené věci totiž reálně hrozí, že v případě delší časové prodlevy meritorní rozhodnutí bude pouhým akademickým výrokem, neboť platnost rozhodnutí o zkušebním provozu skončí na konci letošního roku a bude vydáno rozhodnutí nové, které bude opět obsahovat všechny uvedené sporné body,

a žalobci se proti němu budou muset znovu bránit. Poukazují na to, že provoz na silničním okruhu je na samé hraně zákonných limitů (a to i přes „změkčování“ hlukových limitů, ke kterým v době provozu došlo). Žalobci poukazují dále na nesoulad vydaného rozhodnutí se zákonem, tvrdí, že žalovaný neměl k dispozici žádný důkaz o stavu hlučnosti ke dni 1. 1. 2001; napadené rozhodnutí neodkazuje na žádné měření; žalobci tvrdí, že v dané věci je dán významný společenský a právní zájem na promptním rozhodnutí. Časový aspekt je dle nich velmi podstatný z důvodu zajištění efektivity soudního rozhodnutí, tedy principu, na který se Nejvyšší správní soud odvolává a který vyplývá z čl. 9.4. Úmluvy o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v otázkách životního prostřední (Aarhuská úmluva), podle které soudní přezkum rozhodnutí ve věcech životního prostředí má být včasný a zajistit přiměřenou a účinnou nápravu. Žalobci proto požadují urychlené rozhodnutí ve věci a navrhují určení lhůty pro provedení procesního úkonu.

[3] K návrhu se vyjádřila předsedkyně rozhodujícího senátu městského soudu JUDr. H. V.; uvedla, že žaloba spojená s návrhem na předběžné opatření byla podána 11. 8. 2017; městský soud rozhodl dne 6. 9. 2017 o předběžném opatření, usnesení nabylo právní moci dne 14. 9. 2017. Současně soud opatřoval vyjádření žalovaného, které bylo podáno dne 18. 9. 2017. Dne 19. 9. 2017 uplatnila procesní právo osoba zúčastněná na řízení a dne 20. 9. 2017 byla soudu doručena replika žalobců. Vzhledem k velkému počtu dotčených osob soud opatřením předsedkyně senátu ze dne 24. 10. 2017 přistoupil k vyrozumění dalších v úvahu připadajících osob zúčastněných na řízení, dne 8. 12. 2017 žalobci písemným podáním doplnili obsah své repliky ze dne 20. 10. 2017 a dne 7. 1. 2018 soudu došlo písemné vyjádření osoby zúčastněné na řízení. Žalobci požadují, aby městský soud k projednání žaloby nařídil ústní jednání, nejedná se o věc přednostní podle § 56 odst. 2 a 3 s. ř. s. Městský sodu má za to, že návrh žalobců není důvodný.

[4] Nejvyšší správní soud ověřil skutečnosti tvrzené žalobci, jakož i ty uváděné předsedkyní ve věci rozhodujícího senátu, přitom zjistil, že mají oporu v soudním spise, který byl předložen.

[5] Návrh není důvodný.

[6] Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Nejvyšší správní soud poukazuje na to, se v řízení dle uvedeného ustanovení však nemůže zabývat otázkou samotné zákonnosti či nezákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného; z uvedeného důvodu nemůže reagovat na vznášené námitky, které žalobci stran nesprávnosti měření hluku, jakož i jiných skutečností, které se týkají správního řízení, uvádějí v návrhu.

[7] Nejvyšší správní soud v projednávané věci po posouzení postupu městského soudu dospěl k závěru, že městský soud nebyl v případě žalobců nečinný. Soud, jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, se věcí po jejím obdržení řádně zabýval a činil

postupně v přiměřené době všechny nezbytné procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout. Lze připustit, že městský soud po dobu několika měsíců žádné úkony již nečiní; avšak stav řízení, kdy soud vykonal veškeré úkony nutné k tomu, aby mohl rozhodnout, v dané věci, která nemá přednostní režim, stále nerozhodl, není sám o sobě známkou průtahu v řízení.

[8] Podle § 56 odst. 1 s. ř. s soud projednává a rozhoduje věci v pořadí, v jakém mu napadly; přednostně projednává návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce, projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon. V případě žalobců se o takovou věc nejedná.

[9] Při zhodnocení hledisek uvedených v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že návrh na určení lhůty není důvodný. Městský soud se nedopustil žádných průtahů ve vztahu k úkonům nutným k tomu, aby se řízení dostalo do stavu, kdy je možno vydat rozhodnutí. Nelze zejména přehlédnout nezanedbatelný počet dotčených obcí, jakož i dalších správních orgánů, které byl soud povinen ve smyslu § 34 odst. 2 s. ř. s. zjistit, neboť je žalobci v žalobě neuvedli, obeznámit s probíhajícím řízením a vyzvat je k uplatnění práv osob zúčastněných na řízení. Byť lze připustit, že z hlediska žalobců, resp. ochrany životního prostředí se jedná o věc spíše významnější, po porovnání s délkou doby, po kterou je vedení řízeno, nelze dospět k závěru, že ve věci dochází k průtahům s nařízením jednání ve věci. Nejvyšší správní soud podotýká, že správní soudnictví je založeno na retrospektivním přezkumu správních rozhodnutí; rozhoduje proto v případě žalob proti rozhodnutí správního orgánu zásadně v době, kdy rozhodnutí správního orgánu jsou pravomocná a zpravidla již vůči svým adresátům či ostatním osobám působí, resp. zakládají právní účinky (v případě žalobců nadto městský soud neshledal žádné relevantní důvody pro prozatímní úpravu poměrů založených správním rozhodnutím z důvodu hrozící vážné újmy, pročež nebylo vyhověno jejich návrhu na vydání předběžného opatření). Na uvedeném nemění nic ani poukaz žalobců na zásady vyplývající z uváděné Aahurské úmluvy. Nejvyšší správní soud při posuzování přiměřenosti lhůty neshledal, že by postup městského soudu byl v rozporu s uváděnými zásadami.

[10] Soudní řád správní respektuje objektivní realitu v českém soudnictví, kdy rozhodující soudci či senáty mají v jednom okamžiku vícero běžících řízení, některá z nich již připravená k projednání a postupně v nich vydávají rozhodnutí, přičemž ostatní věci na rozhodnutí „čekají“. To samo o sobě není zapovězeno z hlediska požadavků spravedlivého procesu, které obecně nevynucují vydání rozhodnutí ihned, jak je to možné, ale pouze brání tomu, aby doba řízení nebyla nepřiměřeně dlouhá. Podstatné zde je, aby řízení nebylo v tomto stavu udržováno po nepřiměřenou dobu. Jak vyplynulo ze soudního spisu, soud se věcí zabýval bezprostředně po podání žaloby; jeho další procesní postupy shledal Nejvyšší správní soud opodstatněné.

[11] Nejvyšší správní soud s ohledem na dosavadní postup městského soudu a s přihlédnutím ke své konstantní judikatuře, dospěl k závěru, že dobu, po kterou se žalobcům nedostalo dosud rozhodnutí, nelze z hlediska čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod považovat za nepřiměřenou, vyžadující ingerenci ve smyslu § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích. Lze poukázat též na stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, č. 58/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, vztahujícího se k odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci nesprávným úředním postupem v případě nevydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Nejvyšší soud zde v části VI. stanoviska zmínil, že jakékoli řízení vždy nějakou dobu trvá, a dále na vysokém stupni obecnosti uvedl, že za přiměřenou délku řízení Nejvyšší soud považuje ještě 24 měsíců (nikoli však již delší). Byť se Nejvyšší správní soud do značné míry brání naznačené paušalizaci a zdůrazňuje nutnost zohledňování všech okolností posuzovaného případu, v nyní posuzované věci lze konstatovat, že řízení před městským soudem nedosáhlo délky, kterou by bylo možné označit za nepřiměřenou.

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. dubna 2018

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu